

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН НЕПОЗНАТИ ВЪВ ВЛАКА

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Стоманените релси се простираха назад, все по-назад, сливаха се, следваха я като ножици, грамадни лъскави ножици, бързащи подир нея. Но никога нямаше да захаят влака както бяха захаяли нейния живот с Лио. Сега, когато можеше да види нещата отстрани, тя разбираше, че нишката помежду им е била обречена от самото начало. Странно...

Един мъж пристъпи в купето и седна до нея. Това мъничко я раздразни; предпочиташе да си остане сама в това прохладно убежище. Е, какво пък...

Погледна го с крайчеца на окото си. Той зяпаше към прелитация навън насип и изглеждаше леко изчервен, сякаш се смущаваше. Тя се усмихна и помисли, че по своему е доста симпатичен.

Той изрече с половин уста:

— Напускаме Рино. Ха.

Това „ха“ всъщност не може да бъде изписано; то бе просто звук, мълчалив въпрос, отговор, извинение.

Добре де, защо пък да не поговори с него? Нямаше от какво да се бои. Срещаш непознат във влака, разговаряш, забравяш го. Всеки ден става така. Но тя все още бе тъй наивна, че да изпитва лека тръпка на вълнение. Какво богатство от неизречени до днес неща може да се разкрие между двама непознати!

— И вие ли? — Тонът ѝ бе шеговит, но той я погледна с разбиране. — Само не казвайте, че вече съжалявате.

Двамата се засмяха едновременно.

— Не, не чак толкова, че да се вижда. — Той я погледна внимателно и се пошегува: — А вие изглеждате много щастлива.

— Не чак толкова — сериозно отвърна тя. — И как бих могла? Трябва да разруша нещо, което съм градила с години. Навярно ще ми отнеме далеч по-малко време.

— Развеждате се, нали? — запита той малко плахо. — Но това е крайт, не съм ли прав? Какво остава за разрушаване?

Когато заговори, тя престана да вижда прелитащите траверси и в паметта ѝ изплуваха думи от миналото.

— Много неща остават. Аз бях като всяка друга. От девойка израснах в жена, която някой ден да се омъжи. Всяка минута от моя живот водеше напред и нагоре към деня, когато го срещнах и той пое с мен по същия път. Тъй вървахме напред и нагоре допреди няколко

месеца. Колко глупаво! — възкликна тя изведнъж. — Приказвам като в естрадна песен.

Той бе извърнал лице настрани.

— Продължавайте песента.

— Е, точно това трябва да разруша. Разводът означава край на тези няколко месеца; това е. Но годините, през които вървахме нагоре един до друг... ами сега просто трябва да слеза надолу по тях, съвсем самичка, докато стигна до мястото, където го срещнах. Сигурно ще ми отнеме доста време. Но не чак толкова, колкото предния път... така или иначе, щом стигна там, вероятно ще се обърна и ще поема отново. Сама.

Той я изгледа така, сякаш виждаше нещо странно.

— Горчиви думи изричате, непозната госпожо.

Тя отвърна на погледа.

— Лош навик. А каква е вашата история?

— Моята ли?... Е, животът си продължава. Имам добра професия, а това не е малко. Ще спестя пари, ще ги вложа в сделки, ще спечеля още или ще загубя. Няма да стоя със скръстени ръце, ще си създавам тревоги. Тъй че за мен не е толкова трудно...

Той я погледна отново; лицето ѝ беше спокойно. Това лице... В покоя той изглеждаше като изваяно. Беше гладко, с пастелен цвят и полупрозрачни клепачи като воали. Около нея се носеше магия — дълбока, тайнствена и предизвикателна. Каква жена, мина му през ума; *каква жена!*

— О, ще има всякакви дреболии — добави той. — Ще трябва да се преселя...

— Защо?

Той се изчерви.

— Знам ли... Трябва да превключа скоростите. Не искам да прибързвам. — Той замълча, после видя леката ѝ усмивка и опита отново. — Просто не искам да живея на същото място, където... — Сви рамене. — Нека го кажем така: не съм сантиментален. Никога не съм бил. И не искам да ставам. Разбирате ли?

— Да, напълно... По същата причина зарязвам всичко, което имах — дрехи, подаръци, всичко — и си набавям нови. Не защото са ми противни или крият омразни спомени, а защото предпочитам да не ми се мотаят наоколо. Кажете ми. Как виждате съпругата си сега?

Въпросът леко го стресна. Дори изглеждаше малко ядосан.

— Ами... всъщност не мога... искам да кажа, едва ли очаквате от мен... нали разбирате...

— Не ставайте глупав — отсече тя тъй твърдо, че той неволно ахна. — Не съм ви никаква; непознати сме и си говорим за това-онова. Когато влакът спре, повече няма да се срещнем, освен може би пак като непознати. А и... — Леката усмивка трепна лукаво по устните ѝ. — ... сам сте си виновен. Разбудихте женското ми любопитство. Не би ме изненадало, ако се окаже, че до самия край изобщо не сте я виждал в истинска светлина. Хайде, давайте; много искам да чуя как един мъж говори истината за жена си.

При тия думи той вдигна вежди и се усмихна широко. После се разсмя.

— Добре. Сама си го изпросихте!

Предложи ѝ цигара, сам запали и я погледна. Тя се бе облегнала спокойно, с привидно затворени очи, макар че знае ли човек... Почти жалко, че трябваше да е непознат с такава жена. Е, какво пък. Всяко зло за добро.

— Тя беше много красива. Когато се оженихме, открих в нея отговор на всичките си въпроси. Споделяхме всичко и въпреки това двамата имахме свой отделен живот. Тя не беше властна или ревнива; имаше здрав разум, за да разбира, че един мъж се удържа най-здро с чувството за свобода.

— Както и жената — прошепна тя.

Той стрелна очи към нея и веднага ги отклони.

— Да. Май е така...

Замълча тъй задълго, че тя се запита дали не е забравил какво иска да каже... ако изобщо е искал да каже нещо. Потисна желанието да го подкани и търпеливо изчака.

— Странно, че чувам това от непозната — каза най-сетне той.

— Кое?

— За свободата. Даваше ми я тъй охотно, че изобщо не се питах дали и тя не желае същото. Май *наистина* си падах малко диктатор. Случваха се грозни сцени... Веднъж ѝ казах, че ако някога спипам лъжа в обясненията къде е била и какво е правила там, ще я пребия с камшик. Едва ли го е забравила. Тя бе изключително честна пред себе

си и пред мен; дотолкова, че понякога ми изглеждаше нагласено. Но не беше.

Той метна цигарата през прозореца. Тя бавно падна, блъсна се в траверсите и изчезна.

— Е — продължи той, — животът бе хубав, додето една вечер тя избухна. Няколко дни по-късно я срещнах в бара, хванала под ръка млад красавец. Това бе краят за мен.

След малко тя тихо подхвана разказа си:

— Аз бях омъжена за човек, който споделяше с мен всичко... стига да бе в настроение. Но не ме допускаше в голяма част от живота си. Страдах, макар че той не го усещаше. Имаше старомодните двойни норми: той може да върши каквото си иска, но не и аз. И наистина не върших нищо нередно през двете години брак. Но през последните няколко месеца ми дойде прекалено. Всъщност той никога не ми изневери, просто бе невнимателен. Мисля, че ме обичаше; но никога не бе страдал заради някого и не разбираше какво ме мъчи. Аз бях виновната. Така и не му разкрих колко страдам, докато нещата не стигнаха твърде далече, а тогава вече бе късно за откровен разговор. Той не можеше да ме разбере, затова си намерих друг. Просто трябваше да избирам между човек, когото обичам без да го разбирам и друг, който ще ме разбира без обич. Избрах. Не се опитах да крия от съпруга си и естествено, той откри. Прие го зле.

— Проклет глупак!

— Не! — възкликна тя, като стисна ръката му и заговори тъй страстно, че почти го изплаши. — Той бе прав! Аз сбърках. Сгреших, че не му се разкрих, не показах истинската си личност, та да се съобразява с мен, както аз се нагаждах към него! Сгреших, че не му казах колко болка ми причинява! Сгреших, че не му позволих да ме разбира както щеше да стори, ако го бях помолила!

Ненадейно тя се озова в прегръдките му и отчаяно заридна, притиснала лице към грубия плат на сакото. За пръв път я виждаше да плаче...

— Лиона, Лиона, какво направихме? О, скъпа, защо не ми каза? Опитвах се да съм такъв, какъвто смятах, че искаш да бъда... Обичам те! Щях ли да те последвам в Рино, ако не беше така? Щях ли да седя в съдебната зала и да гледам как ме лишават от теб, ако не те обичах, ако не исках да ти дам онова, което желаеш?

— Съдът... Лио! Там ли беше? Видях те да се качваш на влака...

— Опитай пак, скъпа.

Тя отговори с целувка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.